

Arrest

nr. 51 533 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel van 19 augustus 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 30 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die op 19 augustus 2010 aan

verzoeker wordt betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

“(…) Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer M.W. (...), zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Hoe goed de integratie ook moge zijn, dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerecht en van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België zouden verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)”

De tweede bestreden beslissing: het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) luidt als volgt:

“(…)”

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker *in fine* van het verzoekschrift vraagt om de kosten ten laste te leggen van verweerder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ambtshalve op dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verzoeker wordt om die reden verworpen.

In zoverre verzoeker aan de Raad vraagt om hem een regularisatie toe te kennen daar waar hij in zijn verzoekschrift stelt: *“Gelet op het geheel van de feitelijke elementen samen kan volgens verzoeker niet anders besloten worden dan tot een duurzame lokale verankering in België en dient het verzoek tot regularisatie ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”*, dient opgemerkt te worden dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om hem tot een verblijf te machtigen (artikel 39/1, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging geschonden werden. Immers, op geen enkel moment werd verzoeker uitgenodigd om gehoord te worden. Verzoeker werd de kans gegeven om zijn illegale verblijfstoestand te regulariseren waartoe hij een verzoek heeft ingediend op 28/9/2009. Verzoeker was toe niet in de mogelijkheid om een arbeidsovereenkomst te bemachtigen en moest zich beperken tot het criterium 2.8A. Hangende zijn aanvraag is verzoeker blijven solliciteren en uiteindelijk bekwam hij een arbeidsovereenkomst zodat hij thans aan alle gestelde criteria voldoet.”

3.2 Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de Vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen juridische. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). De hoorplicht is aldus niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voren te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om aan te tonen dat hij inmiddels ook voldoet aan het criterium 2.8.B nu hij een arbeidscontract heeft ondertekend. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet aantoonde dat het hem niet werd toegestaan om zijn aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken. Bovendien stelt de Raad vast dat het arbeidscontract dat verzoeker neerlegt, dateert van 19 augustus 2010, nadat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, is genomen. Het contract dateert aldus van na de bestreden beslissing, zodat verweerder er geen kennis van kon hebben, ook niet wanneer verzoeker zou zijn uitgenodigd voor het geven van een bijkomende toelichting. Derhalve beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over voldoende gegevens om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Art. 8 EVRM stelt onomwonden dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Verzoeker huurt een appartement en heeft hier zijn privé-leven, zijn vriendenkring en zijn sociaal leven; Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst wordt gewezen, dan kom hij in ernstige financiële problemen aangezien hij in zijn land van herkomst geen enkel toekomstperspectief heeft. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden verzoeker hier reeds meer dan 11 jaar woont en hij geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker is totaal vervreemd van zijn land van herkomst.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich beperkt tot de schending van zijn privéleven. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de

verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. *In casu* werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zijn aanvraag ongegrond heeft verklaard. Tevens kan ook verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verzoekers kritiek aangaande zijn arbeidscontract dat hij inmiddels kan voorleggen, onterecht is. Evenmin toont verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze werd genomen. Verzoeker betwist de motieven niet, met name dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, en dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum.

Waar verzoeker van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoeker een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België, er reeds meer dan 11 jaar woont, er een appartement, zijn privéleven, vriendenkring en sociaal leven heeft, en hij totaal vervreemd is van zijn land van herkomst, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Gezien verzoeker illegaal in België verblijft en hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, met de bedoeling om zijn verblijfstoestand te regulariseren, dient in het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, te worden besloten dat zelfs indien er van een inmenging in zijn privéleven sprake zou zijn, deze *in casu* niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN